Kristína Mišovičová

MOTÝĽ

Keď raz pochopíš

Kristína Mišovičová

Keď raz pochopíš

Vydavateľstvo Motýľ

Copyright © Kristína Mišovičová 2008
Design © Motýľ design 2008
Cover photo © Isifa 2008
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2008

ISBN: 978-80-89199-80-8

Vytvorenie elektronickej verzie Dibuk, s.r.o., 2010

Adam

„Monika, zbaľ sa! Cez víkend idem na jedno rokovanie a ty pôjdeš so mnou!“

Žiadne prosím, žiadne môžeš, nemáš iný program, žiadne ďakujem... Len jednoduchý rozkazovací spôsob. Ideš a hotovo! Monika sa nad tým ani nepozastavovala. Poznala veľmi dobre tento tón. Už dlho sa s ňou jej manžel takto rozprával. Po čase si zvyknete na všetko... Bola manželkou úspešného bankára a často ho musela sprevádzať na rôzne spoločenské udalosti. Tentoraz sa jej však vôbec nechcelo. Vedela však, že protestovať nemá zmysel. Len čo by sa znova pohádali a nakoniec by to aj tak bola ona, kto by ustúpil. Zmohla sa len na slabý odpor.

„Je to nevyhnutné?“

„Áno je,“ odvetil Adam bez zaváhania.

Už dávno ho nezaujímali jej city. Akoby bola jeho majetkom. Niečo, čím si bol absolútne istý a s čím si mohol robiť, čo sa mu len zachcelo. Očakával od nej, že mu bude vernou, oddanou a poslušnou manželkou, že bude mať vždy teplú večeru, čisté šaty a že mu dá v konečnom dôsledku pokoj. Zaujímala ho len jeho práca, všetko ostatné bolo na vedľajšej koľaji. Aj teraz ležal v ich spoločnej posteli a čítal burzové správy.

Ale vždy to tak nebolo. Brali sa mladí, ona mala dvadsať a on dvadsaťštyri. Boli do seba veľmi zaľúbení a celý svet im ležal pri nohách. Ich svadba bola udalosťou roka medzi celou miestnou smotánkou. Bola nádherná a veľkolepá. Adam pochádzal z bohatej a vysokopostavenej rodiny. Jeho rodičia si dali záležať na tom, aby ich jediný syn mal svadbu, o ktorej by sa ešte dlho rozprávalo. Monika bola prekrásnou nevestou. Taká mladá a nevinná. Zo zrumenenej tváre jej žiarila radosť a bezhraničná láska. Myslela si, že je najšťastnejšou ženou na svete. Brala si muža, ktorého nadovšetko milovala a keď pred kňazom prisahala, že si ho berie navždy, myslela to smrteľne vážne. Adamovi rodičia ju prijali veľmi srdečne

a mali ju úprimne radi. Tešili sa, že ich syn si zobral za manželku také slušné a milé dievča. Aj Monika mala k svojim svokrovcom dobrý vzťah. Boli pre ňu takmer ako vlastní rodičia. Tí zahynuli keď mala osemnásť rokov pri autonehode. Bola jedináčik, a tak sa od toho dňa prebíjala životom sama. Po rodičoch zdedila slušný balík peňazí, takže sa nemusela trápiť, ako prežije. No chýbala jej rodina, niekto blízky, niekto, na koho by sa mohla spoľahnúť a kto by ju miloval. Nie, že by to predtým bolo inak. Nikdy si s rodičmi veľmi nerozumela. Vlastne, oni si ju takmer nevšímali. Ich život, to bolo cestovanie, večierky, zábava a práca. Otec bol riaditeľom veľkej súkromnej televízie. Nebol to zlý muž, no nikdy nebol dobrým otcom. Nevedel ako na to. K svojej dcére si nikdy nenašiel cestu. Monika si nepamätala, že by sa s ňou niekedy hral, zobral ju do náručia, alebo sa s ňou len jednoducho o čomsi porozprával. Väčšinu času ju ignoroval. Ani matka nebola o nič srdečnejšia. Bola šéfredaktorkou módneho časopisu. Jediné dve veci, ktoré ju skutočne zaujímali, boli móda a jej vlastná krása. Bola to nádherná žena. Štíhla, vysoká, vždy dokonale upravená a luxusne oblečená. Všetci muži na ulici sa za ňou otáčali. Navyše vekom vyzerala stále lepšie. Ani čoby vôbec nestarla. Čas na nej nezanechával žiadne stopy. Matka mala hodvábne blond vlasy a jemnú, svetlú pokožku. So svojou hustou tmavou záplavou vlasou a snedým odtieňom pleti si pri nej niekedy Monika pripadala ako škaredé káčatko. Najmä v puberte veľmi trpela. Umárala sa pre ich nezáujem. Dala by všetko za trochu rodičovskej lásky. V ich očiach často videla, že s ňou nie sú spokojní. Nepáčil sa im štýl jej obliekania, jej účes, jej priatelia... Ale nikdy jej to nepovedali priamo. Niekedy mala pocit, akoby pre nich ani neexistovala. Nezaujímalo ich, ako sa má, ako sa jej darí v škole, či niečo nepotrebuje. Pre nich bolo podstatné, aby im dala pokoj a aby ich neobmedzovala. Raz počula svoju matku, ako vraví otcovi: „Ako dobre, že už je veľká a môže zostať sama doma. Už som sa takmer zbláznila z toho večného vysedávania pri nej. Konečne môžem žiť!“ Vtedy mala asi šesť rokov. Od toho dňa bol takmer stále sama. Kým iné deti nesmeli ísť samy ani na ihrisko, ona si sama pripravovala raňajky, obedy, večere, sama chodila do školy, sama sa zobúdzala a sama aj zaspávala. Jej

rodičia boli cez deň v práci a večer chodili do kina, za priateľmi, či na večierky. A pri ceste z jedného takéhoto večierku nezvládol jej otec riadenie a nabúral do stromu. Boli na mieste mŕtvi. Ako sa Monika neskôr dozvedela, obaja boli opití. Napriek tomu, že sa o ňu nikdy nestarali, chýbali jej. Jej život bol vždy smutný a bez lásky, no teraz o to viac, že zostala celkom sama. Až do dňa, kým nestretla Adama. Zamilovala sa doňho na prvý pohľad. A on do nej takisto. Bola to veľká láska a ani nie rok od ich zoznámenia ju spečatili svadbou. A tak získala Monika nielen manžela, ktorého zbožňovala, ale aj rodičov, s ktorými si rozumela a ktorí ju mali radi. Prvý raz vo svojom živote pocítila radosť z rodičovskej lásky. V prvých rokoch manželstva bola dokonale šťastná. Adamov otec mal známosti vo vysokých kruhoch a aj vďaka jeho konexiám sa Adam rýchlo vypracoval na viceprezidenta jednej z najväčších bánk. Aj z finančného hľadiska sa im darilo veľmi dobre. Bývali v obrovskom dome, každý mal svoje auto, dvakrát do roka si mohli dovoliť ísť na drahú dovolenku. Roky však ubiehali a ich vzťah sa začal meniť. Monika stále ľúbila svojho manžela. Chcela s ním mať rodinu. Často si predstavovala, aké by to bolo, keby mali svoje vlastné deti, ktoré by boli ich súčasťou. Chcela konečne poznať teplo rodinného kozuba, lásku a spolupatričnosť a bola by pre to obetovala úplne všetko. No Adam to časom začal vidieť trochu inak. Čím vyššie postupoval v práci, tým menej času si nachádzal pre svoju manželku. Ona sa ho napriek tomu snažila chápať, vždy stála pri ňom a prispôsobovala sa jeho želaniam a nabitému programu. Bola to jedna z najtolerantnejších manželiek. Všetky svoje záľuby, potreby, city, všetko obetovala v prospech Adama a jeho kariéry. Robila to z lásky k nemu. Kým cítila, že jej city sú opätované, nikdy jej nenapadlo vyčítať mu niečo. Nikdy sa ani len nezamýšľala nad tým, čoho všetkého sa vzdáva, len aby mu vyhovela. Až v poslednej dobe si začínala uvedomovať, že s ich vzťahom nie je čosi v poriadku. Začínala nadobúdať dojem, že je preňho už len slúžkou. Kuchárkou, práčkou, upratovačkou, všetkým, len nie manželkou.

„Tak dobre," odvetila mu a snažila sa zmyť pleťovú masku zo svojej tváre. „A na ako dlho tam pôjdeme?"

„Len na jednu noc. Zbaľ si nejaké klasické čierne šaty, bude to viac-menej oficiálna večera s naším vedením a akcionármi."

„Fajn," prikývla.

„Ide aj Rita," dodal skôr sám pre seba.

Rita, Rita, to meno počúvala z jeho úst akosi pričasto. Vedela, že sú kolegovia. Obaja boli manažéri a pracovali na mnohých spoločných projektoch. No napriek tomu sa nevyhla pocitu, že jej manžel ju spomína viac, než by bolo potrebné. Zopár ráz ju už videla. Mohla byť od nej staršia tak o päť rokov, vysoká, chudá, nevýrazná žena. Z jej výzoru vyžaroval chlad a autorita. Monika sa vôbec nečudovala, že je v práci taká úspešná. Bola presne tým typom žien, pre ktoré je ich vlastná kariéra prvoradá a spravili by všetko, len aby sa dostali čo najvyššie.

„Áno, a ?" podpichla ho. Čo jej tým chce naznačiť?

„A nič," odvrkol jej podráždene. „Aj jej manžel ju bude sprevádzať. Vravím ti to, aby si si nemyslela, že si jediné chúďatko, ktoré musí so svojím mužom tráviť nudné pracovné večere."

„Vieš, že to tak nie je," povedala potichu.

Ich debata zase smerovala k hádke. Tak rada by sa nechala unášať svojimi citmi a povedala mu, čo si myslí. Ale momentálne nemala chuť hádať sa, ani rozoberať ich vzťah. Preto si radšej zahryzla do jazyka a snažila sa ovládať svoj hnev.

„Nie je to ten právnik?" vrátila sa k téme Ritinho manžela. Hmlisto si spomínala, že jej o nich Adam raz rozprával. On bol úspešný právnik a ona, zdá sa, sa mu chcela vyrovnať.

„Áno, ten."

Už jej nenapadlo nič, na čo by sa ho ešte mohla spýtať. Pomaly, sústredenými pohybmi si natierala na tvár nočný krém a pozorovala svoj odraz v zrkadle. Nedávno oslávila tridsať rokov, na svoj vek však vyzerala veľmi mlado. Veľké tmavé oči jej žiarili z opálenej tváre lemovanej hustou záplavou dlhých tmavých vlasov. Bola veľmi atraktívna a príťažlivá, no už dávno si to neuvedomovala. Mala síce ešte v pamäti časy, keď sa o ňu zaujímali všetci chlapci na škole, ale to bolo už tak veľmi dávno... Akoby od vtedy prešla celá večnosť. Teraz bola vydatá žena, verná manželka a vôbec sa nepovažovala za nadmerne peknú. Snažila sa vyzerať dobre,

starala sa o seba a dbala, aby bola vždy pekne upravená. Ale robila to všetko len pre Adama. Chcela, aby s ňou bol spokojný. Aby bol na ňu hrdý.

„Dobrú noc," zamrmlal Adam, odložil noviny na nočný stolík a zhasol svetlo. Ani nepočkal, kým si aj ona príde ľahnúť. Keď sa konečne dostala do postele, už ticho odfukoval. Pozerala na jeho tvár a snažila sa predstaviť si, aké to bolo, keď sa zoznámili, keď spolu začali chodiť, keď sa vzali... Tak veľmi sa ľúbili! Prečo to nie je tak aj teraz? Kam sa podela všetka tá láska? Chcela ho zobudiť, schúliť sa mu do náručia, cítiť jeho blízkosť a teplo. Vedela však, že on to tak necíti. Darmo sa snažila prebudiť v ňom starú vášeň. Bol ako z ľadu. Raz za čas sa milovali, ale bolo to veľmi chladné a neosobné. Ako keby si len potreboval ukojiť svoju živočíšnu potrebu. Nebolo v tom ani trocha lásky, nehy, oddanosti ani radosti.

„Čo len s nami bude ďalej?" vírilo jej v hlave, keď zaspávala.

„To naše zajtrajšie stretnutie musím zrušiť," vravela Monika svojej kolegyni a najlepšej kamarátke Ann. Napriek všetkým Adamovým snahám nedovoliť jej pracovať, toto bola jediná vec, ktorú si od neho nedala vziať. Pracovala vo veľkej firme, ktorá sa zaoberala obchodovaním s nehnuteľnosťami. Zabezpečovala obchody tých najvýznamnejších zákazníkov. Vo svojej práci bola úspešná a nebyť toho, ako veľmi bola obmedzovaná zo strany svojho manžela, už dávno by to dotiahla oveľa vyššie. A práve tu spoznala aj Ann. Bola to jej jediná spriaznená duša. Neboli klasické priateľky, ktoré by spolu trávili voľný čas, navštevovali sa, či chodievali spolu na večere. Na to nemala Monika priestor. Adam by s tým nesúhlasil a ona ani nemala na takéto veci čas. Musela stíhať prácu, domácnosť, Adamove reprezentačné akcie. Niekedy si len s ťažkosťou vedela rozdeliť deň tak, aby to všetko postíhala. Napriek tomu, že sa stretávali len v práci, boli si s Ann blízke takmer ako sestry. Vedela, že jej môže kedykoľvek zavolať, podeliť sa o svoje problémy, radosti i starosti, že sa na ňu môže vo všetkom spoľahnúť.

„Prečo?" Ann vyzerala veľmi sklamane. „Kedy sme boli spolu naposledy nakupovať? Bude to už hádam aj rok."

Monika vedela, že má pravdu. Nemohla jej oponovať.

„Viem, Ann, viem," prikývla so smútkom v očiach. „No musím ísť s Adamom na nejakú akciu."

„Aha," odvetila Ann sucho. Viac jej nemusela vysvetľovať. Veľmi dobre vedela, aké má Monika manželstvo. Čo povie Adam, to platí. A tiež vedela, že Monika sa mu snaží vo všetkom vyhovieť. Pred pár rokmi, keď sa ešte len spoznali, snažila sa jej dohovárať, vysvetliť jej, že aj ona má nárok na svoje záľuby, potreby, koníčky... Ale už dávno pochopila, že to nemá zmysel. Monika bola dobrá a oddaná manželka. Až príliš oddaná.

„Tak mi odtiaľ aspoň zavolaj, keby si sa veľmi nudila," usmiala sa na ňu.

„Vôbec sa tam neteším," v Monikinom hlase bol smútok a ešte niečo. Sarkazmus? „Ide aj Rita, ako mi môj manžel včera takmer slávnostne oznámil."

„To je tá jeho kolegyňa?"

„Áno, tá, o ktorej bez prestania básni. Neviem, čo na nej vidí. Je ako stroj. A ide aj so svojím mužom, právnikom. Keď je to rovnaký robot ako ona, tak sa mám na čo tešiť."

Obe sa museli od srdca zasmiať. Rady by vo svojom rozprávaní ešte pokračovali, no Monikin telefón bez prestania vyzváňal a nie a nie prestať.

„Tak ja už radšej pôjdem," rozlúčila sa Ann. „A ozvi sa."

Monika hľadela za odchádzajúcou priateľkou a srdce jej zovrel pocit žiaľu a krivdy. Tak rada by s ňou išla nakupovať...

Blížil sa koniec septembra. Po upršanom auguste nastalo krásne babie leto. Bolo takmer tridsať stupňov, slnko svietilo a ligotalo sa na lístí, ktoré už začínalo hrať všetkými odtieňmi červenej, žltej a zlatej. Ešte nezačalo opadávať, držalo sa na stromoch a spolu s tým, ktoré bolo ešte sýto zelené čakalo na chladný vietor, ktorý čoskoro príde a odnesie ho kamsi do neznáma. Monika pozorovala túto scenériu zo sedadla spolujazdca. Adam šoféroval a obaja mlčali. Mlčali takmer celú cestu.

„Vari si už naozaj nemáme čo povedať?" vírilo jej hlavou, keď v diaľke zbadala hotelový komplex.

„Už sme tu," povedal Adam.

„Je to veľmi pekné," skonštatovala Monika s potešením. Keď už musí byť prítomná na tomto nudnom stretnutí, aspoň že je to v takom príjemnom prostredí. Hotel sa nachádzal vysoko v horách, v známej lyžiarskej oblasti. Teraz, v septembri, bol takmer ľudoprázdny. Letné dovolenky sa už skončili, deti nastúpili do školy a rodičia museli znova začať pracovať. Na jeseň tu bolo len zopár zahraničných turistov a podnikateľov, ktorí sa tu schádzali, podobne ako Adam so svojimi kolegami, na rôznych rokovaniach, či obchodných schôdzkach. No len čo napadne prvý sneh, opäť sa to tu zaplní. Odrazu bude všade kopa lyžiarov, turistov a rôznych nadšencov zimných športov. Potom bude ťažké zohnať čo i len jedinú voľnú izbu.

„Stretnutie sa začína o hodinu," upozornil ju Adam. „Máme dosť času ubytovať sa."

Vystúpili z auta a Monika si ponaťahovala stŕpnuté končatiny. Išli takmer tri hodiny bez prestávky. Nadýchla sa čerstvého horského vzduchu a svoju tvár nastavila slnečným lúčom. Oblečené mala čierne texasky a jednoduché biele tričko. Dlhé vlasy zviazané do vrkoča, aby jej nebolo tak veľmi teplo. Adam nemal rád, keď sa takto obliekala, ale ona sa v rifliach vždy cítila pohodlne. Prečo by mala cestovať v upätom, hoci elegantnom oblečení? Kto ju už len uvidí, keď bude tri hodiny sedieť v aute?

„Zdravím ťa, Adam!" vyrušil ju akýsi ženský hlas z jej rozjímania. Otočila hlavou, smerom odkiaľ hlas prichádzal a zbadala Ritu.

„Ahoj, Rita," usmieval sa Adam od ucha k uchu a rýchlo sa ponáhľal v ústrety svojej kolegyni. Pobozkal ju na obe líca, akoby sa nevideli niekoľko rokov a až potom sa otočil k Monike.

„Moniku, moju manželku poznáš, však?"

„Áno, už sme sa videli," odpovedala mu Rita ľadovo. Jej doterajší úsmev zrazu kamsi zmizol. Monika sa tvárila, že to nepostrehla a podala jej ruku.

„Teší ma, že vás znova stretávam," povedala zaliečavo a nasilu sa usmiala. Keď bolo treba, bola dobrá herečka.

„A kde je tvoj manžel?" zaujímal sa Adam.

„Práve sme dorazili, ešte parkuje auto. Tamto vzadu," ukazovala rukou na parkovisko, ukryté za budovou hotela.

„Aj my sme práve teraz prišli," odpovedal jej Adam. „Zdá sa, že sme si to rovnako vypočítali." Neustále sa usmieval a Monike z neho bolo zle. Prestala počúvať tých dvoch a rozhliadala sa po okolí. Ako pekne tu bolo. Prečo tu nemôžu byť na dovolenke, len oni dvaja, žiadne obchodné rokovania, Rita, žiadna práca? Len trochu romantiky a lásky. Ale veľmi dobre vedela, že o takom niečom môže len snívať. Odrazu zbadala, ako sa k nim blíži ten najpríťažlivejší muž, akého doposiaľ stretla. Bol vysoký, opálený a z tváre mu žiaril úprimný úsmev. Postavu mal štíhlu a svalnatú. Vyzeral, že určite veľa športuje. Kráčal priamo k nim a stále sa usmieval. Čo len od nich môže chcieť? Možno sa ide opýtať na cestu, alebo niečo podobné... Srdce sa jej rozbúchalo a tvár jej zalial rumenec. Čo sa to s ňou deje? Ona nezvykla strácať hlavu pri mužoch. Vlastne doposiaľ sa jej to stalo len pri Adamovi. Okrem neho pre ňu žiadni chlapi neexistovali.

„Už si tu?" spýtala sa znenazdania Rita prichádzajúceho muža.

„Áno, zaparkoval som to na hotelovom parkovisku," odpovedal jej muž, nespúšťajúc zrak z Moniky.

„Čo má toto znamenať?" nerozumela tomu. „Odkiaľ sa títo dvaja môžu poznať?" kládla si v duchu zvedavé otázky.

„Adam, toto je môj manžel Michal," objasnila Rita celú situáciu. Manžel? Ako toto môže byť jej manžel? Vôbec sa k sebe nehodia. Ona vyzerá ako bez duše a z neho život, energia a sila priam vyžaruje. Ona je chladná, odmeraná, no on by svojím očarujúcim úsmevom roztopil aj ľadovec. Nedokázala si predstaviť, ako mohli byť dvaja takí rozdielni ľudia manželmi. Ale veď vraví sa, že protiklady sa priťahujú. Asi to tak bude aj v ich prípade.

„Teší ma," počula, ako odpovedá Adam. Ritin manžel naňho pozrel len úchytkom, potriasol mu rukou a hneď sa pohľadom vrátil k Monike. Tá od rozpakov klopila zrak a hľadela do zeme. Adam ju chytil za plecia a postrčil bližšie k Michalovi:

„Tak toto je moja manželka, Monika," predstavil ju.

„Rád vás spoznávam," odvetil Michal.

Či chcela, či nechcela, musela odlepiť zrak od zeme a pozrieť mu do tváre. Ešte stále sa usmieval. Jeho zelené oči si ju premeriavali od hlavy až po päty. Naozaj sa na ňu díva s akýmsi obdivom,

alebo si to len namýšľa? Určite si to len namýšľa. Čo už by len na nej mohlo byť výnimočné? Monika si vôbec neuvedomovala, ako pôsobí na mužov. Čierne džínsy tesne obopínali jej štíhle nohy a v bielom tričku vyniklo jej plné poprsie. Prečo na ňu ten chlap tak civie?

„Aj ja vás," zamrmlala si popod nos.

Jeho ruka bola natiahnutá smerom k nej, nedalo sa inak, než mu pozdrav opätovať. Keď pocítila, ako jej zovrel dlaň, v bruchu zacítila drobné mravčenie. Jeho stisk bol pevný a rozhodný a dlaň príjemne teplá. Čo sa to s ňou, do čerta, robí?

Jej trápenie prerušil Adam.

„Tak poďme sa ubytovať, čo vy na to?" navrhol celej spoločnosti.

„Iste," odpovedala mu Rita a obaja ďalej pokračovali v debatách o práci a dnešnej večeri. Monike sa ich nechcelo počúvať, a tak naschvál spomalila krok. Na jej zdesenie rovnakú lesť použil i Ritin manžel. Teraz sa pripojil k nej a zdalo sa, že s ňou chce nadviazať rozhovor.

„Netušil som, že Adam Martin má takú peknú manželku," povedal so širokým úsmevom na tvári.

Robí si z nej žarty, alebo sa s ňou pokúša flirtovať? Čo je toto vlastne za človeka?

„Ďakujem," odpovedala mu jedným slovom. Čo iné sa dá na takéto narážky povedať? Ale on sa nevzdával.

„Nezdá sa mi, že by ste boli nadšená z toho, že tu dnes musíte byť."

„A vy?" prešla do protiútoku.

Znova sa usmial. Páčila sa mu.

„Ja to beriem ako zábavu. Je to síce otrava, ale je tu pekne. Aspoň nemusím tráviť víkend v meste a môžem trochu zmeniť prostredie. Keby ma sem Rita nebola vytiahla, sedel by som celé dni zahrabaný v kancelárii, ako takmer každý víkend." Vyzeral naozaj spokojne. „A teraz vy! Prečo sa tvárite tak nešťastne?"

„Netvárim sa vôbec nešťastne," podráždene mu oponovala. „Jednoducho nemám príliš v láske takéto stretnutia, to je všetko!" Prečo sa týmto chlapom necháva tak vytočiť? Veď ho vôbec nepozná. Načo sa s ním vlastne baví? Rýchlo pridala do kroku, aby dobehla

svojho manžela a Ritu. No keď sa k nim pripojila, tvárili sa, že je vzduch. Ani jeden z nich si ju nevšímal. Už sa však neodvážila opäť spomaliť a zostať sama s Michalom. Nemala chuť, ani náladu na jeho dobiedzavé otázky. Ani na jeho úsmev a žiariace zelené oči.

Ten úsmev jej neschádzal z mysle ani keď stála pod sprchou. Konečne sa ubytovali a ona mala pol hodinu na to, aby sa pripravila na večeru. Ako prvé zamierila do kúpeľne. Potrebovala zo seba zmyť ten lepkavý pot, čo sa na ňu nalepil počas cesty. Jej manžel celý čas telefonoval. Vyšla zo sprchy, osušila si uterákom vlasy a len v spodnej bielizni stála pred zrkadlom. Musí sa poponáhľať. Bola už takmer pripravená, keď Adam prešiel bez povšimnutia okolo nej. Otočila sa k nemu a objala ho okolo krku. Keď sa mu pokúšala vtisnúť na pery nežný bozk, chytil jej ruky a odtlačil ju od seba.

„Monika, čo robíš?“ povedal podráždene. „Nevidíš, že už mám oblečenú čistú košeľu? Celého ma pokrčíš!“

Cítila, ako jej do očí vhŕkli slzy. Ale teraz na ne nemala čas. Nemohla plakať. Rozmazala by si mejkap, ktorý už niekoľko minút prácne nanášala na svoju tvár. Chcela vyzerať dobre. Musela reprezentovať svojho manžela. A potom, bolo tu ešte niečo. Ten úsmev a zelené oči, čo na ňu tak uprene hľadeli... Rýchlo zahnala myšlienku na Michala a sústredila sa na svoje šaty. Musela si ich obliekať veľmi opatrne a pomaly, aby si nepokazila účes. Vlasy si nechala rozpustené. Voľne jej padali na plecia v žiariacich prameňoch. Obula si vysoké lodičky, na zápästie strekla trochu obľúbeného parfému a pokojne čakala na svojho manžela.

„Páčim sa ti?“ spýtala sa, keď vyšiel z kúpeľne, kde si bol skontrolovať svoj výzor.

„Áno, vyzeráš dobre,“ odvetil jej bez toho, že by na ňu čo i len pozrel.

„Počas večere sa správaj profesionálne.“ poučoval ju. „Nezapájaj sa do debaty, len slušne odpovedaj a tvár sa milo.“

Tak toto som pre teba? Profesionálka? Ozdoba? Prívesok? Teraz nebol čas na hádky, a tak si len zahryzla do pery a pobrala sa v jeho šľapajach.

Keď prišli ku stolu, zopár ľudí tam už sedelo. Monika s chvením v žalúdku pozorovala, či je medzi nimi i Michal. Bol. Rovnako ako i Rita.

„Toto je moja manželka," predstavil ju Adam ostatným hosťom.

S hrôzou pozorovala jeho ruky, keď odsúvali stoličku, aby sa mohla pohodlne posadiť. Jej miesto bolo priamo oproti Michalovi.

Večera prebiehala vo veľmi obchodnom a oficiálnom duchu. Monika vôbec nepočúvala, o čom sa rozprávajú. Nie že by tomu nerozumela. Bola veľmi inteligentná a poľahky by strčila polovicu z týchto ľudí svojimi vedomosťami do vrecka. Ale nechcela sa zapájať. Adam si to neželal. A ani nemala náladu. Adam ju svojou odmietavosťou a chladom úplne znechutil. V duchu počítala sekundy do konca tohto trápneho divadla. Navyše kedykoľvek zdvihla hlavu od svojho taniera, pred sebou zbadala tvár, ktorá akoby ju bez prestania pozorovala a usmievala sa na ňu.

„Tak čo keby sme sa presunuli do baru?" navrhol po večeri jeden postarší chlapík. Zdalo sa jej, že je to Adamov šéf. Jeho návrh sa stretol s nadšeným súhlasom. V priebehu niekoľkých minút sa všetci postavili a jeden po druhom sa vytratili do hotelového baru.

„Čo už len vy, suchári, budete robiť v bare?" pýtala sa Monika v duchu. „Hrať šach?"

Aké veľké však bolo jej prekvapenie, keď prišiel mladý barman, aby ich obslúžil.

„Vodku," povedal jeden.

„Koňak," pridal sa ďalší.

„Gin..."

Trvalo hodnú chvíľu, kým si každý z nich objednal svoje pitie. Alkohol od výmyslu sveta.

„A vy?" spýtal sa jej čašník.

Monika nebola veľmi zvyknutá piť, ale dnes rada spraví výnimku. Možno jej alkohol pomôže ľahšie prekonať tento trápny večer.

„Dám si whisky," nadiktovala čašníkovi.

Čas začal plynúť akýmsi rýchlejším tempom. Neprešla ani hodina a drinky spravili svoje. Do tejto chvíle distingvovaná spoločnosť sa v priebehu pár minút zmenila na nepoznanie. Po odmeranosti

a chladnosti uplynulej večere nezostala ani stopa. Niektorí začali dokonca tancovať. Jej manžel sa nepohol ani na krok od Rity. Zdalo sa, že tí dvaja si majú stále čo povedať. Ako to, že pri nej neprerieknе takmer ani slovo, kým s touto ženskou debatuje už takmer dve hodiny v kuse? Bolo jej z toho nanič. Hodila do seba ďalší pohár whisky. Koľký už dnes? Nevedela a bolo jej to fuk. Cítila sa nadnesene a všetko naokolo sa strácalo v v jemnučkom opare.

„Krásavica, poď si zatancovať!“ otočil sa na ňu z ničoho nič podgurážený Adamov šéf. Nepamätala si, že by si s ním potykala, no bolo jej to úprimne jedno. Viac ju šokoval jeho návrh. Hrali práve akýsi slaďák a ona vôbec nemala chuť lepiť sa na takéhoto upachteného, pripitého chlapa. Navyše si ani nebola istá sama sebou. Hlava sa jej začínala točiť a bála sa postaviť z bezpečia kresla, v ktorom práve sedela. Chystala sa ho odmietnuť, keď vtom začula, ako Adam odpovedá odporne presladeným hlasom za ňu:

„Samozrejme, že ide. Len pekne choď, drahá!“

Akoby ju práve ponúkal na aukcii otrokov! V tej chvíli by ho najradšej zaškrtila. Ale nestihla spraviť nič, lebo chlapík ju už držal za ruku a ťahal na parket. Objal ju pevnejšie, než jej bolo príjemné a začal sa s ňou krútiť po celej sále. Bolo jej zle z jeho spoteného objatia a alkoholového dychu. Začala mať dojem, že bude zvracať, keď vtom začula akýsi známy mužský hlas:

„Môžem vás vystriedať?“

Otočila sa a zbadala Michala. Nenásilne odstrčil Adamovho šéfa a už ju držal vo svojom pevnom náručí.

Aká príjemná zmena.

„Ďakujem vám za záchranu,“ usmiala sa naňho.

„Nemusíte mi ďakovať. Zdalo sa mi, že vás ten starý chlipník udusí.“

„Keby ste neboli prišli, asi by to tak aj dopadlo,“ stále sa naňho usmievala. Ani sama nevedela prečo. V hlave cítila slastné alkoholové opojenie. Ako keby to ani nebola ona. Nechala sa unášať tým vírom. Odrazu sa cítila nesmierne príjemne, v náručí tohto muža, ktorý ju nežne hladil po chrbte.

„Si naozaj prekrásna,“ zašepkal jej do ucha. Aj on toho vypil viac, ako by bolo treba.

„Prestaňte s tým," prosila ho. Najradšej by počúvala tieto sladké slová celú noc, ale bola vydatá a jej manžel sedel len kúsok opodiaľ. Nemohla v tom pokračovať!

„Prečo?" nedal sa odradiť Michal a pritisol si ju ešte bližšie k svojmu horúcemu svalnatému telu.

„Ja nemôžem," chcela sa odtiahnuť, ale on jej to nedovolil. „Som vydatá a ..."

„A čo? Myslíš, že nevidím, ako s tebou zaobchádza? Akoby si bola jeho majetok. Nehovor mi, že si v tomto manželstve šťastná. Celý večer sa neodlepí od mojej ženy. Ale ja sa, na rozdiel od teba, nehrám na dokonalé manželstvo. Sme spolu len zo zvyku. A čo ty? Prečo si necháš so sebou takto zametať?"

Pozbierala všetky sily, ktoré jej zostali a vytrhla sa mu z náručia. Odtackala sa k Adamovi.

„Idem si ľahnúť," povedala.

„Dobre," odpovedal jej bez akéhokoľvek záujmu.

Monika schytila svoju kabelku, kľúče od izby a takmer vybehla z baru. Stála na tmavej chodbe a čakala, kedy konečne príde výťah. Čo si to ten chlap dovoľuje? Akým právom posudzuje jej manželstvo? Najhoršie na tom bolo, že hoci si to nechcela pripustiť, jeho reči boli tak bolestne pravdivé. Z očí jej vyhŕkli slzy. Utrela si ich opakom ruky a nervózne znova a znova stláčala tlačidlo na privolanie výťahu.

„Myslíš, že príde skôr, ak ho budeš toľko stláčať?" ozval sa za ňou Michalov hlas.

Otočila sa a zbadala, ako stojí tesne za ňou. Chytil jej tvár do dlaní a nežne zotrel kvapky sĺz, ktoré jej tam ešte zostali. Vtom sa ozvalo cinknutie a dvere výťahu sa otvorili. Obaja vošli dnu. Tu boli konečne úplne sami. Zbadala, ako sa Michalova tvár približila a jeho žiadostivé pery sa dotkli tých jej. Spočiatku sa snažila vzdorovať, no po chvíľke sa tomu poddala. Jeho bozky boli vášnivé a jeho dlane putovali po jej štíhlom tele. Zodvihla ruky a pevne ho objala okolo krku. Pritlačila sa na neho svojím rozpáleným telom a pocítila, ako veľmi po nej túži. Keď výťah zastal, Michal ju chytil do náručia a bez toho, aby sa ich pery oddelili, niesol ju do svojej izby. Ešte sa za nimi ani poriadne nezatvorili dvere a už z nej

nedočkavo strhával šaty. Keď pred ním zostala stáť len v čiernej čipkovanej bielizni, takmer zalapal po dychu: „Bože, si naozaj nádherná," zašepkal.

Rýchlo mu rozopínala gombíky na košeli. Po chvíľke ležali obaja nahí vedľa seba v posteli a nedokázali sa nasýtiť jeden druhého. Keď Monika pocítila, ako do nej vnikol, myslela si, že sa ocitla v raji. Lomcovala ňou nepredstaviteľná vášeň a rozkoš. Pohyboval sa v nej rýchlo a nenásytne. Odrazu obaja naraz vykríkli v tom najsilnejšom vyvrcholení, aké doposiaľ zažila.

„Milujem ťa!" potichu povedal Michal, keď unavený ležal vedľa nej.

„Nie, nemiluješ," zmohla sa na tichý protest. „Len si sa chcel so mnou milovať, a to je rozdiel."

Cítila sa nádherne. Ale pomaly ju začali obchádzať driemoty. Nemotorne sa poobliekala.

„Musím si ísť ľahnúť," zamrmlala. Zdalo sa, že až teraz na ňu doľahol alkohol v plnej svojej sile.

„Odprevadím ťa," ponúkol sa Michal. Ani nevedela, či jeho ponuku prijala, alebo nie, len cítila, ako ju jeho pevné ruky vedú do izby, vyzuli jej topánky a nežne ju uložili do postele. Hneď nato zaspala tvrdým spánkom.

Zobudila sa s pocitom, že jej do očí svieti poludňajšie slnko. Nemýlila sa. Pozrela na hodinky, ukazovali takmer jedenásť hodín. Posteľ vedľa nej bola prázdna. Ako prvé si uvedomila, že ju strašne bolí hlava. Čo sa včera vlastne stalo? Pamätala si, že boli v bare a ona veľa pila. Potom tancovala s tým starým chlipníkom a potom s Michalom. Michal. Vtedy si spomenula na všetko, čo sa večer odohralo.

„Preboha, je to pravda? Alebo sa mi to len snívalo? Naozaj sa to stalo? Naozaj som sa s ním vyspala? To nemôže byť pravda!" víril jej v hlave prúd splašených myšlienok.

Rýchlo sa posadila na posteli. Hlava sa jej príšerne krútila. A teraz už aj žalúdok. Asi bude zvracať. Rukou si prikryla ústa a rozbehla sa do kúpeľne. Už dávno nemala čo zvracať, no ešte stále ju napínalo. Mala pocit, že to nikdy neprejde. Vždy, keď si spomenula na

včerajšiu noc, stiahlo jej znova a znova žalúdok. Posadila sa na zem a pokúšala sa to predýchať. Hlboký nádych, hlboký výdych...

„Upokoj sa!“ vravela si v duchu. „Možno sa ti to naozaj len zdalo.“

Pustila studenú vodu a umyla si uslzenú tvár. Vyšla do izby a zobrala do ruky svoje šaty. V tom bláznivom sne sa jej zdalo, že pri vyzliekaní jej Michal natrhol ramienko. Keď sa teraz na ne pozrie, určite budú celé a ona zistí, že to bol naozaj len výplod jej bujnej fantázie... Prevracala šaty a hľadala ramienka. Našla ich. Jedno bolo roztrhnuté. Takže sa to naozaj stalo! Posadila sa späť na posteľ. Mala pocit, že sa z toho každú chvíľu zblázni. Musí sa s niekým porozprávať! Musí zavolať Ann! Zobrala svoj mobil a vytočila jej číslo. Zdvihla ho až po dlhom zvonení.

„Ahoj, Monika, no ako dopadol včerajší večer?“ ozvala sa.

„Ann, musím sa s tebou o niečom hneď porozprávať,“ začala Monika zúfalo.

„Samozrejme, len vrav, počúvam ťa. Čo sa stalo?“

„Myslím, že som sa vyspala s Ritiným manželom!“ vyhŕklo z nej.

„Čože?“ Ann nemohla uveriť vlastným ušiam. Určite si z nej Monika robí žarty. Ona a vyspať sa s cudzím chlapom? Nie, to určite nie. „Žartuješ?“

„Nie, nežartujem.“

„A ako to, že myslíš?“ nerozumela jej Ann. „Nevieš to iste?“

„Bola som veľmi opitá...“ teraz už Monika plakala. „Ann, ja som to naozaj nechcela. Neviem, ako sa to mohlo stať. Cítila som sa taká opustená a potom prišiel on a ...“ kvôli vzlykom jej Ann takmer nerozumela.

„Monika, upokoj sa! Viem, že je to pre teba hrozné, ale svet sa kvôli tomu nezrúti! Stalo sa to už kope žien. Nie si prvá, ani posledná.“

„Ale čo mám povedať Adamovi?“

„On o tom vie?“

„Nie, samozrejme, že nie.“

„Tak mu ani nič nevrav! Najprv sa upokoj, nechaj si to uležať v hlave a potom sa rozhodni, čo spravíš.“

Vtom sa otvorili dvere a do izby vošiel Adam.

„Monika, ty si ešte v posteli?“ začal hneď vyčítavo.

„Prepáč Ann, musím končiť. Porozprávame sa o tom neskôr,“ zložila slúchadlo bez toho, aby počkala na priateľkinu odpoveď.

„Tak ty si tu pokojne telefonuješ s Ann a ešte nie si oblečená? O dvadsať minút musíme vypratať izbu, tak si láskavo pohni!“

Točil sa s ňou celý svet a takmer nevládala stáť na nohách. Ale nemohla to dať najavo. Nechcela, aby jej Adam robil výčitky, že to s pitím včera prehnala.

„Kde si bol?“ spýtala sa ho viac-menej zo slušnosti.

„Bol som na raňajkách. Ako všetci okrem teba. Včera si to riadne prehnala s tou whisky.“ Takže výčitkám sa predsa nevyhne.

„Prepáč,“ zamrmlala potichu na svoje ospravedlnenie. Nebola sama, kto to prehnal, ale nechcelo sa jej o tom debatovať. Chcela zaliezť naspäť do postele.

„A ostatní už odišli?“ skúsila. Zaujímala ju len jedna osoba, no nemohla sa ho spýtať priamo.

„Áno, myslím, že hej. Chystali sa hneď po raňajkách. Len teba som nemohol dostať z postele.“

„Vďakabohu!“ pomyslela si. Nedokázala by sa v tejto chvíli stretnúť s Michalom. Vlastne ho už nikdy v živote nechce vidieť. To, čo sa stalo, bol velikánsky omyl. Chyba, ktorú spravila prvý a poslednýkrát v živote. Už nikdy sa to nezopakuje!

Monika bola cestou domov veľmi tichá. Väčšinu času prespala. Ešte stále jej bolo zle, včera toho naozaj vypila priveľa.

„Idem si ľahnúť,“ oznámila Adamovi, len čo dorazili domov. Potrebovala byť sama, porozmýšľať o tom, čo sa vlastne stalo, čo to znamená a aké to bude mať následky.

„V poriadku,“ odpovedal jej. „Beztak musím ešte odísť do banky.“

„Samozrejme, kedy si ty bol doma? Mohla by som aj zomierať, aj vtedy by ti bola tvoja milovaná banka prednejšia,“ pomyslela si Monika a pomalým, neistým krokom kráčala po schodoch k ich spoločnej spálni.

Ich dom bol dosť veľký a rozľahlý. Dole sa nachádzala kuchyňa, obrovská obývačka, hosťovská izba s kúpeľňou a nádherná zimná

záhrada. Tú mala Monika z celého domu najradšej. Na poschodí boli tri veľké izby, ku každej patril šatník a luxusná kúpeľňa. Tri izby. „Ktovie, načo nám sú?“ rozmýšľala, keď prechádzala okolo zatvorených dverí. Mali to byť detské izby. Deti... To bolo niečo, po čom Monika už dávno túžila, ale jej manžel o tom ešte nechcel ani počuť. Podľa neho mali na ne ešte stále čas. Počkaj tak dva roky, vravieval jej. Ona už cítila, že jej biologické hodiny sa pýtajú o slovo. Ale Adam bol v tomto smere neoblomný. Vraj sa na otcovstvo ešte necíti. Vyzliekla zo seba všetky veci a pustila si horúcu sprchu. V hoteli sa už nestihla osprchovať a po včerajšej noci si pripadala špinavá a nečistá. Stála pod vodou a nechala horúce prúdy bičovať svoje unavené telo. Čakala, že voda so sebou odnesie aj jej hriech. Ale nepomáhalo to. Keď vyšla zo sprchy, silno sa vyšúchala hrubým mäkkým uterákom, obliekla si nočnú košeľu a vkĺzla pod paplón. Ľahla si na vankúš a hlavou jej prúdili milióny myšlienok.

„Čo som to len spravila? Ako som mohla? A ako k tomu vlastne prišlo?“ šepkala.

V duchu sa snažila spraviť rekonštrukciu včerajšieho večera. Teraz, keď jej už alkohol z krvi úplne vyprchal, rozmýšľalo sa jej oveľa ľahšie. Už si začínala jasne spomínať na všetky detaily. Vedela si presne vybaviť svoje včerajšie pocity. Cítila sa taká strašne osamelá a opustená... Adam si ju vôbec nevšímal, nevenoval jej ani štipku pozornosti. A potom prišiel Michal a ponúkol jej svoju veľkú a chápavú náruč. Bol to snáď hriech, že jeho ponuku prijala? Nebol to len zúfalý pokus o zblíženie, o pohladenie, poláskanie a pochopenie? Ich spoločná noc bola pre ňu tým najsilnejším a najkrajším sexuálnym zážitkom. Ešte nikdy nič také nezažila. V duchu si predstavovala jeho objatia, bozky, ich splynutie a pocítila nával obrovského vzrušenia. Vzápätí sa za svoje pocity znenávidela.

„Ale prečo som to spravila?“ pýtala sa opäť sama seba. Vo svojom podvedomí poznala odpoveď. Pretože sa už dlho cíti osamelá. Už dlho cíti, že nie je milovaná, nie je žiadaná, nie je ani docenená a uznávaná. Nič, čo spraví, si Adam neváži, nikdy ju nepochváli, nemá pre ňu jediného milého slova, jediného pohladenia či bozku. Ako dlho sa už nemilovali? Mesiac? Dva? Bola si istá, že keby ich manželstvo fungovalo tak, ako malo, nikdy by niečo také

nedopustila. Doteraz sa nikdy ani len nepozrela po inom chlapovi. Bola Adamovi absolútne verná a oddaná. Nikdy jej nenapadlo, že by sa mohla páčiť aj iným mužom. Mala dojem, že v manželstve už dávno zostarla a muži majú záujem skôr o mladé, slobodné a slobodomyseľné ženy. Nie o tie vydaté. Až doteraz... Spomenula si s akým obdivom na ňu Michal hľadel. Myslel to úprimne?

♦ ♦ ♦

Aj Michal sa po ich spoločnej noci zobudil s bolením hlavy. Rovnako ako Monika, i on to včera trochu prehnal s pitím. No na rozdiel od nej, on nič z toho, čo sa medzi nimi udialo, ani na sekundu neľutoval. Práve naopak. Ležal vo svojej posteli a spokojne sa usmieval. Uplynulá noc bola úžasná. Keď ho sem Rita zavolala, vďačne prijal jej pozvanie. Už si ani nespomínal, kedy naposledy vytiahol päty z mesta. Jeho práca ho natoľko zamestnávala, že mu nezostával čas na nič iné. So svojou manželkou sa už dávno odcudzili. Obaja mali príliš rozdielne názory na to, aby mohli byť spolu šťastní. Kým Rita by aj dušu zapredala za svoju prácu, kariéru a spoločenské postavenie, on túžil skôr po pokojnom rodinnom živote. Ale už dávno sa zmieril s tým, že nič z toho pri svojej manželke nikdy nezažije. Zahĺbil sa do práce a rokmi mu to začalo vyhovovať. Občas mal nejakú milenku, nikdy to však nebola žiadna vážna známosť. Nemal čas, a po pravde ani chuť, na žiadne vzťahy. Ženy, s ktorými sa stretával, boli až príliš podobné jeho manželke. Možno boli mladšie, krajšie, no vo svojom vnútri boli rovnako prázdne ako ona. Nikdy sa do žiadnej skutočne nezamiloval.

„Už si hore?“ zamrmlala Rita a otočila sa na druhý bok.

„Áno,“ odpovedal jej.

„Koľko je hodín?“

„Osem.“

„Zbláznil si sa? Prečo ešte nespíš?“ vravela už opäť v polospánku.

To isté sa pýtal i on sám seba. Ale už nemohol spať. Bolo tu niečo, čo mu nedovoľovalo znova zdriemnuť. Monika. Neschádzala mu z mysle. Postavil sa z postele a vyšiel na balkón. Nedokázal teraz ležať vedľa svojej manželky. Nie, že by mal výčitky svedomia.